

Tallinna haigla(d) ja Tartu kliinikum

Vallo Volke – Lääne-Tallinna Keskhaigla, Tartu Ülikooli meditsiinivaldkond

Kuigi Tallinna ja Tartu arstide vahel kipub aeg-ajalt ka veelahe tekkima, oleme oma erialal, endokrinoloogias, traditsiooniliselt väga harmoonilisi ja egalitaarseid suhteid nautinud. Osalt seetõttu olen ka isiklikult tajunud Eesti arstiabi kui tervikut, ilma erilisi hierarhiaid ja äravalitute nimes-tikke koostamata. Olles nüüd mõnda aega Tallinnas töötanud, tahaksin jagada paari uut ja vanemat muljet-mõtet meie keskuste sarnasustest ja erinevustest, tugevustest ning mahajäämusest.

Tallinna arstiabi ökosüsteemi esime-seks tugevuseks on mitme tugeva haigla olemasolu, mis võimaldab erialade ja tööprotsesside heas mõttes võistluslikku arenemist ja erinevate mudelite katsetamist. Tallinnas näivad kergemini tekkivat lihtsad, prag-maatilised ja loogilised töökorralduslikud lahendused. Rõõmustava küljena tooksin veel välja ka Tallinna arstide entusiasmi, huvi ja motiveerituse osaleda teadustöös ning juhendada ja õpetada nii tudengeid kui spetsialiseeruvaid arste. Arvestades ka tõsiasja, et Tallinna haiglates töötab ridamisi doktorikraadiga arste, on sellega tagatud soodne pinnas arstiõppe kliinilise osa laiendamiseks Tallinnasse. Varem või hiljem on see otsus ilmselt mõttekas teha.

Meie kõigi haiglate ühine probleem on teadus- ja arendustöö pehmelt öeldes mikroskoopiline maht võrreldes meie tegeliku potentsiaaliga. Takistusteks selle mahu suurendamisel on raskused töötajatele teadustööks pühendatud aja võimaldamisel, nõrk teadustööd toetav taristu ja suunitletud teadusrahastuse vähesus. Säravaks ja seni erandlikuks saavutuseks vaimse teadustaristu vallas on (osaliselt) riiklikult rahastatud kliiniliste uuringute keskus Tartus. Kõige ohtlikumaks tendentsiks Eesti arstiabi tuleviku jaoks pean kliinilise

teaduse kiiret väljasuremist. Meil on juba praegu rida arstlikke erialasid, kus mõtes-tatud teadustöö on sisuliselt lakanud. Selline olukord ei ole halb mitte ainul erialase tipptaseme nürinemise tõttu, vaid ohustab otseselt ka arstide ja eriarstide väljaõpet. Pingutama peame siin kõik koos, lisaks arstiteaduskonna ja kliinikumi erilisele vastutusele on väga oluline, et Sotsiaalmin-isteerium mõistaks probleemi tõsidust ja pikaajalist mõju arstiabi kvaliteedile. Üheks lahenduseks oleks kliiniliste uuringute toetamine ministeeriumi sihtprogrammiga.

Nii Tartule kui Tallinnale ühine proble-lem näib mulle olevat välismaal spet-sialiseerunud või praktiseerinud arstide taasloomimine meie arstiabisse. Peaksime erinevaid kogemusi ja teadmisi, mis väikses riigis paratamatult üheülbaliseks kipuvad jääma, väärtustama ja aktiivselt oma arste välismaalt tagasi tooma.

Kui juba Tallinnast kirjutada, siis tuleb kindlasti rääkida ka Tallinna ühishaiglast.

Üle pika aja on välja pakutud suur idee arstiabi ümberkorraldamiseks, mis kindlasti mõjutaks kogu riiki. Kas ja missugust kasu saavad meie patsiendid kõigi Tallinna piirkonna haiglate liitmisest, vajab täpset analüüsi ning poolt- ja vastuargumentide avalikku arutelu. Minu meelest on julge plaan juba esimese soodsa tulemuse andnud ja suurendanud poolehoidu Tallinna haigla loomisele. Rõõm on näha, et Põhja-Eesti Regionaalhaigla, kes on Tallinna Haigla projekti pisut reserveeritumalt suhtunud, on nüüd projektiga liitumise suhtes opti-mistlikult meelestatud.

Kindlasti väärriks koos nn Suur-Tallinna haiglaga uuesti läbikaalumist ka varem välja pakutud idee regionaalhaigla ja kliinikumi ühendamiseks või nende tugevamast või lödvemast lõimimisest.

Vallo Volke